

Una fe que pot moure moreres

A l'evangeli d'avui, tot i la seva brevetat, posa l'atenció en una conversa mantinguda entre Jesús i els seus deixebles, de manera directa, davant per davant. Els planteja una tema tan recurrent com difícil d'afrontar i de mantenir com és la fe. Provablement els apòstols no són conscients de la magnitud i de l'exigència que suposa allò que els proposa el Mestre. Si posaven en relació el que els demanava Jesús amb el que significaven les seves vides ho havien de veure com quelcom inabastable i impossible d'aconseguir. També nosaltres de ben segur que tenim, molts cops, una sensació semblant i que això ens genera dubtes i manca de confiança en el dia a dia. És per aquest motiu que Jesús justament els respon, els provoca, amb una paradoxa en el sentit d'arribar a creure inclús allò que, almenys aparentment, no pot ser: tan sols que ells tinguin un bocí de fe, com el d'un gra de mostassa, seria suficient per 'fer moure una morera de soca-rel i que es plantés al mar'.

A la segona part de l'Evangeli es parla d'un altre repte pels cristians que és el del servei i no vanagloriar-nos per complir la seva paraula. Al fi i al cap, estem corresponent a un dels seus manaments, sense esperar reconeixement o recompensa. Per tant, caure en l'exhibicionisme davant dels altres perquè es noti la nostra sobreactuació ens allunya del missatge de Jesús. Cal deixar la supèrbia i l'aparença de banda. Després de tot, tal i com s'expressa al final del relat d'avui, Jesús ens demana que "Siguem servents sense cap mèrit: no fem una altra cosa que complir el nostre deure".

D.P.